

Rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 30.12.1965, sp. zn. 11 Co 659/65, ECLI:CZ:MSPH:1965:11.CO.659.1965.1

Číslo: 56/1966

Právní věta: Ustanovení § 37 odst. 2 not. řádu sice umožňuje změnu rozhodnutí, jímž byla určena obecná cena majetku, výše dluhů a čistá hodnota dědictví, avšak může se tak stát jen na základě nových skutečností. K postupu státního notářství při zjišťování obecné ceny nemovitostí při projednávání dědictví.

Soud: Městský soud v Praze

Datum rozhodnutí: 30.12.1965

Spisová značka: 11 Co 659/65

Číslo rozhodnutí: 56

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Dědění, Oceňování majetku, Řízení před státním notářstvím

Předpisy: 95/1963 Sb. § 18
§ 37 odst. 2

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 56/1966 sb. rozh.

Ustanovení § 37 odst. 2 not. řádu sice umožňuje změnu rozhodnutí, jímž byla určena obecná cena majetku, výše dluhů a čistá hodnota dědictví, avšak může se tak stát jen na základě nových skutečností.

K postupu státního notářství při zjišťování obecné ceny nemovitostí při projednávání dědictví.

(Rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 30. prosince 1965, [11 Co 659/65](#).)

Státní notářství pro Prahu 7 provedlo vypořádání dědiců podle § 484 o. z. a § 39 odst. 3 not. řádu.

Proti rozhodnutí podal odvolání jen pozůstalý syn. Namítá, že do dědictví nemělo být zařazováno zařízení pokoje s lednicí, gramofonem, radiem, transformátorem a psacím strojem, neboť jde o věci, které jsou jeho vlastnictvím, což od počátku řízení uplatňoval. Dále tvrdí, že do majetku zůstavitele neměla být zahrnuta peřina, o které se účastníci dohodli, že patří manželce odvolatele. Protože odvolatel se zůstavitelem byli spoluvlastníky hrobky tak, že odvolateli patřilo 9/17, nemůže prý být předmětem dědictví polovina hrobky, ale jen 8/17. Dále odvolatel namítá, že státní notářství

nesprávně rozdělilo jednotlivé věci zůstavitele mezi dědice, neboť prý se nemělo řídit jen jejich odhadní hodnotou, ale i tím, jak jsou cenné. Konečně vytýká, že bylo opomenuto ocenění porostu a plotu nemovitostí, které dědí pozůstalá manželka. Navrhuje proto, aby ve smyslu těchto jeho námitek bylo napadené rozhodnutí upraveno.

Městský soud v Praze rozhodnutí státního notářství potvrdil.

Z odůvodnění:

Pokud jde o námitku, že do aktiv dědictví neměly být zařazovány některé věci buď proto, že jsou ve vlastnictví odvolatele, nebo třetích osob či naopak, že tam snad měly být zařazeny věci, které má v držení pozůstalá manželka (matracové polštáře), jde o skutečnosti, o kterých již bylo pravomocně rozhodnuto rozhodnutím státního notářství z 2. 11. 1965, jímž byla stanovena obecná cena majetku zůstavitele a čistá cena dědictví. Odvolatel skutečně od počátku tvrdil, že některé ze zmíněných věcí jsou jeho majetkem a nepatří proto do dědictví a proto také státní notářství odkázalo ho rozhodnutím ze dne 6. 9. 1965 na žalobu u soudu, avšak odvolatel této možnosti prokázat své vlastnictví nevyužil, takže státní notářství byl oprávněno ve smyslu § 18 not. řádu o této sporné skutečnosti rozhodnout samo. To se pak stalo zmíněným rozhodnutím ze dne 2. 11. 1965, které nabylo právní moci, protože účastníci řízení se vzdali opravných prostředků proti němu. Tím se stalo, že o této otázce je pravomocně rozhodnuto tak, jako by o ní rozhodl příslušný soud. Právní moc tohoto rozhodnutí se ovšem týká jejich dědiců, třetí osoby se mohou podle § 48 not. řádu domáhat svého práva i nadále v občanském soudním řízení.

Právě tak bylo pravomocně rozhodnuto o ocenění podílu zůstavitele na společné hrobce a to také zmíněným rozhodnutím ze dne 2. 11. 1965. Ustanovení § 37 odst. 2 not. řádu sice umožňuje změnu rozhodnutí, jímž byla určena obecná cena majetku, výše dluhů a čistá hodnota dědictví, avšak jen na základě nových skutečností. Novou skutečností je tu třeba rozumět jen to, co v době původního rozhodnutí ani státnímu notářství ani účastníkům samým nebylo a ani nemohlo být známo. V daném případě nejde o takovou skutečnost, neboť to, že odvolatelův podíl na hrobce je větší než zůstavitelův, bylo mu známo již tehdy. Nemůže proto nyní uplatňovat, že tato část dědictví měla být oceněna nižší částkou. Právě tak je tomu s oceněním plotu a porostu na nemovitostech v K. H., které připadly pozůstalé manželce. Také tyto skutečnosti uváděl odvolatel již před vydáním rozhodnutí ze dne 2. 11. 1965 a státní notářství z jeho podnětu žádalo opětně o přezkoumání správnosti sdělení místního národního výboru o výši obecné ceny nemovitosti. Okresní národní výbor však přesto setrval na výši podle sdělení MNV a z ní také vycházelo státní notářství v rozhodnutí, proti němuž odvolatel odvolání nepodal. Ostatně odvolatel se mýlí, když se domnívá, že nemovitosti měly být oceněny cenami přesně podle vyhl. č. 73/1964 Sb. Tato vyhláška totiž stanoví maximální ceny nemovitostí, v dědictví však jde o cenu obecnou, tj. dosažitelnou prodejní cenu, která záleží na nabídce a poptávce podle času a místa, a pro kterou cena podle citované vyhlášky znamená jen maximální mez. O takové ceně je přirozeně nejlépe informován MNV v místě, kde se nemovitost nachází, takže důvodně státní notářství vycházelo z toho, co o ní uvedly příslušné národní výbory.

Konečně je třeba uvést, že státní notářství v napadeném rozhodnutí nepochybovalo ani v tom, jak provedlo rozdělení jednotlivých věcí náležejících do dědictví. Státní notářství případně odůvodnilo, proč bytové zařízení a doplňky přidělilo pozůstalé manželce a proč osobní věci zůstavitele ponechalo pozůstalému synu. Toto rozdělení věcí plně odpovídá možnostem účelného využití věcí a je také v souladu se zájmy společnosti (§ 484 odst. 2 o. z.). Státní notářství správně to vycházelo z toho, jak mohou účastníci s ohledem na své osobní a rodinné poměry využít věcí z dědictví a ve svých úvahách, které se opírají o logické důvody, nijak nepochybovalo. Přitom přirozeně muselo přihlížet hlavně k ocenění věcí a k jejich účelu z hlediska objektivních a nikoliv ze zvláštní obliby, kterou snad odvolatel k některým předmětům má.